

Francè Bevč:

Medvedek Capljač.

Zgodba za najmlajše.
Ilustriral prof. Fr. Košir.

2.

Sonce je vsak dan topleje grelo. Hlačar in Capljač sta rasla. Nazadnje sta bila že prava korenjaka. Kadar je oče počival, mu nista več smela skakati po trebuhu. Tudi materi nista smela plezati po hrbtu na glavo.

Bil pa je Hlačar večji od Capljača. In tudi močnejši. Kazalo je, da bo prav tak hrust kot oče Godrnjavs. In večji kot je bil, bolj je bil poreden. Muhe vseh vrst so mu rojile po glavi. Nič več ni bil za igro.

Capljač je to bridko občutil.

Nikoli več ga ni mogel vreči na hrbet. Hlačar pa njega, kadar je hotel. Nato ga je tiščal z obema šapama k tlom. Tako dolgo, da so Capljaču oči lezle iz glave. Ali pa ga je vgriznil v uho, prav za res, kar nič za šalo. Delil mu je заушnice, kot je videl mater. Take krepke in debele, da je Capljač videl vse zvezde! In mu nobene ni mogel vrniti.

Pa je Capljač nekoč zavekal in od jeze zacopotal s šapami. Tako je rekel, da se nikoli več ne bo z njim igral. In da bo vse materi povedal.

Momljačka se je vrnila, Capljač je še huje tulil.

»Kaj ti je?« ga je vprašala.

»Hlačar me je ... po gobcu ...« je hlipal.

Mati je imela Capljača rada. Bil je najmanjši. In tako ljubeč je bil in tako strašno siten. Vedno ji je silil v naročje.

Hlačar je dobil krepko заушnico.

»Da se boš naučil,« mu je rekla mati.

Zajokal je tudi Hlačar. Bil pa je zelo hud in je venomer trdil, da mu je hotel Capljač s kremplji izpraskati oči. Capljač pa pokonci. Vpil je, da Hlačar grdo laže.

»Ali bo mir, ali ga ne bo!« je revsnil Godrnjavs.

In tedaj so bili vsi tiho. Hlačar, Capljač in celó mati. Oče je bil tistega dne posebno nasajen. Vsi so se ga bali.

Capljač se je posmehoval bratu.

»Pa si jih le dobil,« se mu je pačil.

Hlačar je pokazal Capljaču zobe.

»Jutri ti odgriznem gobec!«

Toda naslednji dan Hlačar Capljaču ni odgriznil gobca. Molčal je in nekaj kahal v sebi. Oče in mati sta odšla na lov, tedaj se je odpravil tudi Hlačar. Ti meni nič, jaz tebi nič, oddrsal je naravnost v gozd.

Capljaču to ni bilo po godu. Sprva tega sploh ni mogel verjeti. Se bo že vrnil, Hlačar hlačasti, si je mislil. Pa se Hlačar hlačasti ni vrnil. Tedaj je Capljač debelo gledal. Žal mu je bilo, da je bil bratca prejšnji dan ovadil materi. Zdaj ni imel nikogar, da bi se z njim igral. Pa ni bilo samo to. Capljač ni bil velik junak — bilo ga je strah, ko je ostal sam pred brlogom.

»Hlačar!« je klical bratca. »Oj, Hlačar!«

Hlačar pa nič. Nobenega glasu. Morda ga ni več slišal, ali pa se je potuhnil. Ni maral za Capljača, ki ga za vsak nič ovaja.

Capljač je sédel pod lesniko in si žalosten lizal tace. Samemu se ni ljubilo igrati.

Bratec se je vrnil in sédel k Capljaču. Videti je bilo, da ni nič več jezen. Delal se je zelo zadovoljnega. Nalašč si je prav dolgo oblizoval gobček.

»Med sem lizal,« je povedal.

Capljač ga je gledal s črno zavistjo.

»Nisi ga ne!«

»Pa sem ga. Čmrlje sem našel.«

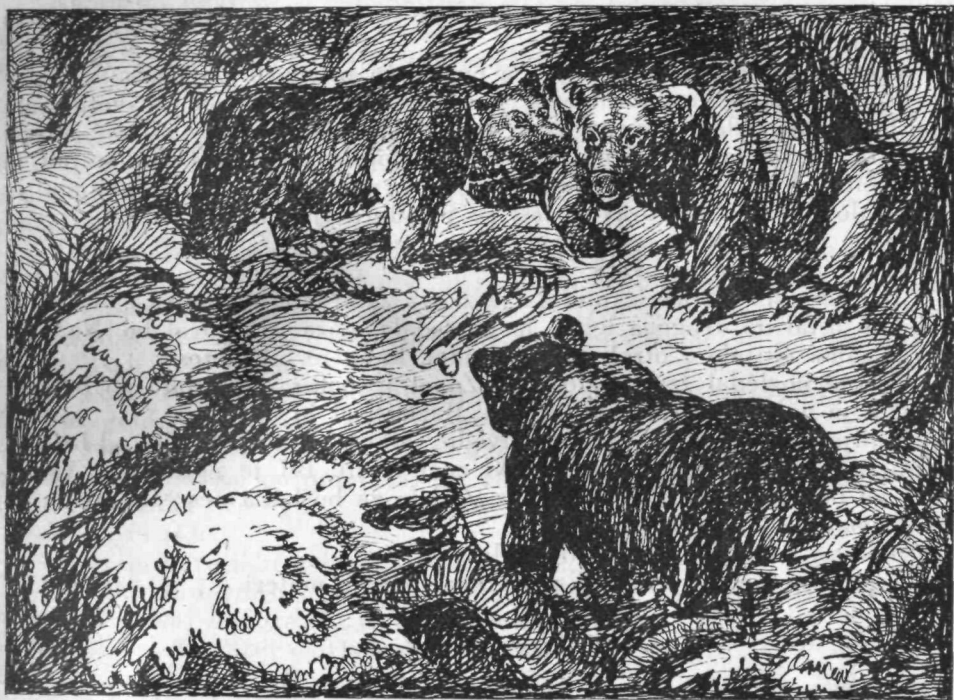
Capljač bi mu najrajši ne bil verjel. Toda vse je kazalo, da je Hlačar govoril resnico. In je bil zelo jezen nanj. Sklenil je, da ga bo zopet zatožil materi. Zato, ker ga je pustil samega pred brlogom. In še tako poreče, da Hlačar laže. Pravi, da je lizal med, ko ga ni.

In tako je tudi storil.

»Bodi siten, kar je prav!« je zabrundala Momljačka.

»Ali si dobil?« se mu je Hlačar rogal. »Šlek, šlek, šlek!«

Capljač je požiral jezo in grdo gledal.

Zanaprej je Hlačar vsak dan zahajal v gozd. Capljač se sam ni upal daleč od doma. Šel bi bil s Hlačarjem, a ta je prehitro pobiral podplate. Ni ga maral v svoji družbi.

Vsakikrat, kadar se je vrnil, so se mu svetile oči. Cmokal je z jezikom. Samo zato, da je Capljača dražil. Ni bilo verjetno, da je na gozdnihih jasad toliko čmrljev in medu.

Oče Godrnjavs je bil zadovoljen s Hlačarjem.

»Ta si bo znal pomagati,« je zamomljal ob neki priliki.

Medvedka je molčala. Pogledala je Capljača. Še vedno ga je imela najrajši.

Na jesen je Hlačar privlekel zajca. Mendà je bil zavohal spečega. Prav za prav je bila le polovica zajca. Pol ga je bil že pojedel. Tako ošabno se je nesel, da je hodil le po treh nogah. Niti krvavega gobca si ni bil oblizal. Šele vpricho vseh si ga je umival z jezikom.

Godrnjavs je povohal žival. Pogledal je Hlačarja, nato Capljača.

»Vidiš,« je rekel.

To je bila za Hlačarja pohvala, a graja za Capljača. Tegà je bilo sram, obrnil je gobček v steno.

Odslej je hodil Hlačar z očetom na lov.

Nekega večera se je vrnil Godrnjavs brez sina.

»Kje pa je pob?« ga je vprašala Momljačka.

Godrnjavs je šapal tja in sem po brlogu. Nekaj časa je trdo molčal.

»Po svetu ga je gnalo,« je slednjič povedal.

Medvedka si je s šapo zakrila oči.

»Nikoli več ga ne bom videla,« je zajokala.

Capljač je debelo gledal in molčal.

Oče je vedno hitreje hlačal iz kota v kot. Saj je bilo tudi njemu hudo za sinom. Takega ne bo kmalu več imel. Toda solz ni mogel trpeti.

»Ali naj za vedno ostane doma?« je jezno zabrundal. »Še tako nas je preveč.«

Tako je rekel in s pomenljivim pogledom premeril Capljača.

O, da, Capljač je dobro razumel očeta. Hlačar je odšel po svetu. Sam zase bo skrbel. Zdaj bi moral oditi tudi on, Capljač. Saj ni bil nič mlajši od brata. In vendar bi bil najrajši ostal v toplem brlogu. Težko se mu je biló ločiti od matere. (Sl. 2.) Vendar se ni upal katere reči. Biló mu je bridko do solz. Počasi, prav počasi se je odpravljaj na pot.

»Kam pa ti?« si je mati otrla solze.

»Tudi jaz grem po svetu.«

»Ali bom oba hkrati izgubila?« je znova zatarnala Momljačka. »Capljač bi lahko ostal do drugega leta,« je pogledala moža. »Péstoval bo. Ne bom se več sama ubijala z otroki. Saj si videl, kako je biló letos.«

Oče je pogledal ženo, nato sina. Zopet je pobiral podplate po brlogu. Pri tem je nosil gobec nizko pri tleh. Razmišljaj je.

Capljač je bil suhljat, šibek medvedič. Nikoli se ni upal daleč od brloga. Najrajši je čepel le pod lesniko. Ni znal loviti. Bil je neizkušen. Vsaka lisica ga bo prevarila. Ni bil za svet. Zadela ga bo kaka nesreča, ali pa bo revno poginil za lakoto.

»Pa naj ostane,« je odločil Godrnjavs.

Capljač se je s hvaležnim pogledom ozrl po materi.

(Dalje.)

Mirko Kuncič:

Jesenska.

Listje z vej neslišno pada.
Zadnje rože venejo.
Daleč, daleč v tuje kraje
mrzli vetri ženejo
ptičke drobne... Sred polja je
pusto vse in zapuščeno:
šla je čezenj, šla je čezenj
črna žalost z belo ženo.

Mi pa nismo nič potrti:
sonca smo si nalobili
polne koše sred poletja
in ga v srcu dobro skrili.
Za vse dolge zimske dneve
bomo ga dovolj imeli:
v toplih izbah kot spomladi
bomo rajali in peli.

